

CONSEO en la sala del Centre Cívic de Sants, davant delegats d'una quinzena de nacions europees sense estat propi i convidats d'altres nacions sense estat i en lluita pel seu alliberament de tres continents.

Darrere la mesa presidencial hi havia les banderes d'Euskadi i Flandes, de Frísia i Eslovènia, d'Escòcia i Bretanya, de Gal·les, dels Països Catalans, d'Occitània, del Friul, de Sardenya i de Còrsega, de Galícia i Alsàcia, d'Irlanda. Poques hores abans de l'inici de la sessió de cloenda havien estat traslladades a la porta del Consolat Britànic a Barcelona, on membres de totes les delegacions presents en la CONSEO lliuraren, a través del representant del Sinn Féinn, una nota de protesta per la detenció de divuit militants independentistes en l'Ulster.

Precisament la denúncia del «recurs sistemàtic dels estats als mitjans policíacs, judicials i militars d'excepció per reprimir els qui treballen per al seu alliberament» i de l'ús dels «mètodes, univ ersalment reprovats, de la delació, la tortura i l'assassinat» constituí un dels camps de discussió de les distintes comissions que, al llarg de tot el cap de setmana elaboraren els documents que serviren de base a la Declaració Final.

Les agressions contra les llengües pròpies de les nacions europees i la necessitat de l'oficialització, la denúncia de l'ordre econòmic de la CEE, «que, en excloure les nacions sense estat de les negociacions sobre els seus plantejaments i desenvolupaments, posa en perill la supervivència d'aquestes nacions com a tals», la defensa del dret a l'autodeterminació i el suport als pobles del tercer món, que quedà concretat en diverses propostes contra la celebració del V centenari de l'arribada dels espanyols a Amèrica, conformaren els punts bàsics de les discussions i del document final.

La CONSEO, d'altra banda, decidí d'estudiar una fórmula per portar a terme una estructura permanent i nomenà un secretariat que s'encarregarà a partir d'ara d'estreynyer els lligams entre els membres i coordinar iniciatives comunes sobre accions contra la repressió, campanyes en defensa de les llengües sense estat, estudis sobre un nou ordre econòmic europeu, etc.

La proposta més ambiciosa formulada des d'aquesta conferència va ser, sens dubte, la de la creació d'una Assemblea Permanent de les Nacions sense Estat d'Europa Occidental, que

esdevinga una alternativa a les institucions de «l'Europa dels estats».

Entre les delegacions assistents destacà l'absència d'Herri Batasuna, que es retirà pocs dies abans de l'inici de la conferència, tot i haver participat en els treballs preparatoris. Membres de la Crida a la Solidaritat, entitat que coordinava la Conferència i, també, la delegació catalana, expliquen aquesta absència per raons internes a la mateixa HB, una explicació que no era compartida pels membres de la delegació basca present a Barcelona.

Cada comissió nacional era constituïda per tres seccions (cultural, sindical i política), normalment nome-

nades per una organització de cadascun dels camps i països. Només en el cas català es produí una doble delegació política, que elaborà ponències separades, a causa de la negativa de les organitzacions independentistes a acceptar la presència, reclamada per la Crida, dels partits polítics MC i LCR.

La Declaració final, la qual acaba amb els crits de «L'Europa de les nacions ha nascut, ¡Visca l'Europa de les nacions!», recull finalment la intenció d'elaborar una «Declaració dels Drets Col·lectius dels Pobles» com a tasca a presentar a la pròxima sessió plenària de la CONSEO, que s'haurà de reunir en un termini màxim de dos anys. □

EL PSOE IMPEDEIX LA INVESTIGACIÓ SOBRE L'ACTUACIÓ DE L'AJUNTAMENT

Alzira: els comptes «impossibles»

La polèmica ha esclatat a Alzira, amb la decisió de l'ajuntament de no aclarir els comptes i les actuacions del consistori davant les inundacions de 1982 i 1983.

Adolf Beltran

Les inundacions del mes d'octubre de 1982, produïdes per la fallida de la presa de Tous i que afectaren d'una manera especialment greu la comarca de la Ribera, desvetlaren les deficiències dels serveis oficials d'urgència i de les previsions de protecció civil. La solidaritat popular i l'esperit cívic d'un gran nombre de ciutadans supliren en aquell moment totes les mancances. Després, però, vingué l'hora de les valoracions, dels tràmits judicials sobre les responsabilitats de la catàstrofe i dels balanços en la gestió de les ajudes i les subvencions als damnificats.

Una de les institucions que es van trobar en el centre neuràlgic de la qüestió fou precisament l'Ajuntament d'Alzira, ciutat d'uns quaranta mil habitants, governada per la mà intransigent d'un dels Blasco, família de polítics socialistes que monopolitza el poder del PSOE en la comarca. El consistori d'aquesta ciutat ha protagonitzat, fa pocs dies, un considerable escàndol a propòsit d'aquest tema. Un escàndol incomprensible en

termes objectius, però perfectament coherent amb l'estil de Francisco Blasco.

Era el 27 de novembre de 1984 quan, en un ple de la corporació municipal, composta per 16 regidors del PSOE, 4 de la Coalició Popular i 1 de la Unitat del Poble Valencià, el grup popular presentava una moció que demanava l'obertura d'una informació oficial sobre les actuacions de l'ajuntament en la tramitació de les ajudes, en la realització d'obres i en la distribució de les donacions entre la població afectada per la «pantana» del 82 i per les inundacions provocades posteriorment per les pluges de l'any 1983. Als dotze punts de la proposta popular s'oposà aleshores una moció del grup socialista, que fou aprovada, la qual implicava la creació d'una comissió especial, formada per representants de tots els grups municipals i per tècnics de l'ajuntament, per a la investigació exhaustiva de 24 punts relacionats amb el tema.

Blasco i el seu grup eixien, així, al pas de la demanda de l'oposició i obrien una via que els esdeveniments posteriors han demostrat interessada

i dissuasòria. Efectivament, la comissió no arribà a reunir-se al llarg d'un any, malgrat les diverses requisitòries i mocions de l'oposició. Només el dia 14 de desembre passat els seus integrants foren convocats a una reunió en la qual els fou presentat un informe dels tècnics municipals que argumentava la impossibilitat de recollir dades sobre els punts aprovats en la moció, a causa de problemes materials generats en la burocràcia municipal pels efectes de la riuada. Aquestes conclusions increïbles dels tècnics foren, no cal dir-ho, rebutjades pels grups de l'oposició.

Sis dies després, el 20 de desembre, era convocat un ple de l'ajuntament que incloïa el tema en l'ordre del dia. Tant el regidor de la UPV com els de la Coalición Popular, més els

Francisco Blasco els dies de les inundacions.

d'Unión Valenciana, escindits de la coalició de dreta, van veure com, en una aplicació rigorosa de les pròpies competències, l'alcalde els impedia disposar d'una fotocòpia de l'informe dels tècnics fins al mateix dia de la reunió.

I en el ple es produí una de les més tenses batalles dialèctiques que ha viscut l'ajuntament de la ciutat. El grup socialista aprovà les conclusions dels tècnics municipals i tancà oficialment qualsevol possibilitat d'aclariment de les xifres, els criteris i les actuacions municipals en relació a les inundacions, però s'hagué d'escoltar dures acusacions dels portaveus dels altres grups. Unión Valenciana remarcà la poca credibilitat dels arguments de Blasco. Coalición Popular, per boca de José Clausí, reblà el clau del segrest d'un informe tan important als ciutadans. I Antoni Murillo,

d'UPV, protagonitzà un important enfrontament amb l'alcalde.

Murillo defensà la continuïtat de la comissió investigadora i la necessitat d'aclarir al màxim les actuacions municipals, opinà que l'ajuntament no havia estat a l'altura de les circumstàncies i contrastà aquest fet amb el personalisme que havia presidit les activitats de l'alcalde en els dies de la catàstrofe, per damunt del voluntarisme de tanta gent com treballà desinteressadament en la recuperació de la vida normal de la ciutat. Aquesta al·lusió fou terminantment tallada per Blasco, que exigí al regidor nacionalista una rectificació, emprant qualificatius com «mosca cojonera» i «necrófago», per a definir la seua argumentació.

El representant d'UPV insistí en la crítica, qualificà els fets com la pèrdua fonamental d'una oportunitat per aclarir les circumstàncies d'un

moment important de la història recent d'Alzira i tornà a topar amb l'alcalde quan criticà les dificultats que havia posat per a l'accés als documents. Blasco interrompé novament la intervenció de Murillo, tot recordant la «legalitat» i afirmant que en el funcionament polític de l'ajuntament es regeix per la Llei de Règim Local i per la Constitució, i no per «l'assemblearisme». A la qual cosa el regidor d'UPV replicà fent la consideració que «és innegable que l'alcalde milita al mateix partit que Barriónuevo».

Al capdavant, però, les incògnites sobre la destinació de determinats contingents d'aliments, de donacions i ajudes econòmiques i de molts altres aspectes relacionats amb les inundacions, quedaven oficialment submergides en la ignorància. UPV anunciava la possibilitat de reclamar una investigació per part del Tribunal de Cuentas del Estado i Blasco, l'alcalde, que tragué importants dividends polítics al repartiment d'ajudes i al seu protagonisme en les actuacions institucionals sobre les inundacions (repartia els talons d'ajuda diàriament, en persona, i amb un aparat més que paternalista), donava, amb el grup socialista, completament l'esquena a l'aclariment del seu paper en aquells moments, davant de la sensibilitzada opinió pública d'Alzira, la qual expressà, per boca de Xavier Sierra, de l'associació d'afectats AFIVA, la seua posició en demanar, en el torn d'intervencions del públic en el ple, la dimissió de l'alcalde. □